

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Jõulud
Puhkemajas

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Christmas at Holiday House
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Viivi Väriksaar
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2020 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12402221
ISBN 978-9949-82-842-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Tütar Kjerstenile ja kõigile teistele õpetajatele,
kes teevad rasket tööd, et mõjutada noori hingi
vahel võimatult keerulistes olukordades.

Üks

ABBY POWELL sõitis läbi Silver Belli kesklinna Colorados, võideldes kummalise tundega, et ta oli kuidagi sattunud mõne Hallmarki filmi võtteplatsile.

See ei saanud ju päriselt olla? Ükski linn ei saanud välja näha nii pidulik ja võluv ja... täiuslik.

Tollel tänupühale eelneval päeval tundus, et jõulud olid selle suusapuhkuselinna juba üle võtnud. Kergelt sadas lund, mis kattis kõik pehme särava pulbriga. Puhkusehooaja tunde tekitasid telliskivist kauplusefassaadid, mis olid kaunistatud värviliste, hämaruses rõõmsalt vilkuvate jõululambikestega, ustele kinnitatud jõulupärjad ning paksudes jopedes ja mütsides ostlejad, kes väljusid poeustest, rasked kotid käes.

Kui ta autoaknad alla keriks, kas ta kuuleks sel varajasel õhtutunnil jõulumuusikat? Abbyl oli kiusatus see välja selgitada, aga ta heitis pilgu tahavaatepeeglisse ja taipas, et ta viieaastane poeg ilmselt ei lepiks äkilise jääkülma tuulega.

See laste lumekera-taoline täiuslikkus tundus nagu teine planeet võrreldes Phoenixiga, kus ta kortermaja haldaja oli vähemalt

natukenegi pingutanud, et pühademeeleolu tekitada. Enne sealt lahkumist oli Abby märganud uut valgusketti suurel kaktusel grillimiskoha lähedal majakompleksi ühisalal.

„Kas me oleme juba peaaegu kohal, emme?“

Abby heitis jälle pilgu Christopherile. „Peaaegu, kullake. See on õige linn. Nüüd pean ma vaid aadressi üles leidma.“

„Tore. Ma olen sellest autost tüdinud.“

Ta naeratas poja ülimalt dramaatilise tooni peale. Mitte keegi ei kõla nii piinatult kui viieaastane. „Ma tean, et see oli pikk sõit, aga sa oled olnud väga hea laps.“

„Sest ma pean olema. Jõuluvana vaatab.“

Christopher oli hakanud juba enne *halloween*'i jõuluvanast rääkima. Ta ema ei teadnud täpselt, mis oli seda sellel aastal põhjustanud. Kui keegi oskaks välja mõelda, kuidas viieaastase poisi aju töötab, tahaks Abby selle inimesega kohtuda.

Võib-olla oli ta poeg lõpuks piisavalt vana, et kontseptsioon sellest heasoovlikust kingitoojast tunduks talle selgem. Või ehk olid ta sõbrad eelkoolist seda pikemalt arutanud.

„Kui ta vaatab,“ ütles ta nüüd pojale, „siis ma tean, et ta näeb poissi, kes on olnud oma emale selle sõidu jooksul suureks abiks.“

See sõit, mis kestis peaaegu kaheksa tundi, oli nende kõige pikem reis. Christopher oli tõepoolest olnud imeline. Abby polnud teadnud, kas poeg suudab kogu selle aja jooksul endale ise tegevust leida. See oli hea harjutus pikemaks reisiks Phoenixist Austinisse kuu aja pärast, kui neil tuleb asjad järelhaagisega ära viia.

Üks pikem sõit oli neil olnud veebruaris, kui nad sõitsid kuus tundi Phoenixist Lõuna-Californiasse. Nad olid olnud seal pika nädalavahetuse, mänginud rannas ja veetnud unustamatu päeva Disneylandis, ainult kahekesi.

Viimasel ajal olidki nad ainult kahekesi.

Abby ei teinud välja valukihvatuses, mille see mõte temas alati tekitas. Ta andis endast parima. Ta käis koos Christopheriga loomaaias, akvaariumis, kohalikes muuseumides ja festivalidel. Ta kindlustas, et pojal oleks põnev elu, tulvil ujumistunde, mängukaaslasti ja harivaid võimalusi.

Aga ta ei arvanud, et sellest piisab. Kas mitte iga üksikema ei muretse, et ehk ei vasta ta teatud müütilisele kriteeriumile, mis määrab ära hea lapsevanema?

Ilmselt. Üksik või mitte, aga nagu iga lapsevanem, olenemata oma suhtestaatusest, muretseb ta sellesama asja pärast. Miks polnud keegi teda hoiatanud, et muretsemine on osa tema töökirjeldusest?

GPS käskis tal järgmisel tänaval teha parempöörde. Stoppmärgi juures andis ta signaali, kuulas käsku ja oli rabatud, et kesklinna piirkond näis olevat kadunud ja asendunud ilusa kolmerealise teega, mida ääristasid vanemad majad raudtarade taga, üks ilusam kui teine.

Kus oli Puhkemaja, tema sihtmärk?

Ta vaatas tänavat läbi pehmete keerlevate lumehelveste, mida oli hakanud kõvemini sadama ja need ähmastasid vaadet.

GPS või mitte, ta lootis, et tunneb selle koha ära, kui seda näeb. Nende kahe aasta jooksul, mil nad olid kolledžis toakaaslased, oli Lucy Lancaster talle näidanud paljusid pilte sellest tohutust kaunist häärberist, kus ta sõber oli veetnud oma lapsepõlve kõige õnnelikumad hetked.

Abby võis seda vaimusilmas ette kujutada: kolm korrust, lai portikus kogu fassaadi ulatuses, väiksem rõdu teisel korrusel ning kolm jämedat dooria sammast neid toetamas.

Ta sõitis aeglaselt, silmitsedes iga maja.

„Kas me meeldime sellele daamile?“ küsis Christopher, häälmurelik, kui nad edasi sõitsid.

Christopher oli olnud varaküps ja ettevõtlik põngerjas, aga pärast Kevini surma muutunud teiste inimeste suhtes pelglikumaks.

See oli teine põhjus Austinsisse kolimiseks – Abby enda ja oma poja pärast. Nad mõlemad vajasid oma kastist väljatulekut ja ümbritseva kauni maailma omaksvõttu. Kevin, kes oli veetnud kogu oma tööelu teisi aidades, poleks tahtnud, et nad elaksid eraklikult ja tagasitõmbunult.

Abby naeratas peeglisse. „Kuidas me talle siis ei meeldiks? Me oleme imearmsad.“

Chris itsitas ja ta põskedes olid lohukesed. See hääl kajas väikeses kastiautos vastu ja tegi Abby südame soojaks. Poeg oli talle tõeline rõõm. Kui süinge ja kohutav oleks olnud ta maailm ilma Chrisita viimase kahe aasta jooksul. Leina ja šoki ajal oli poeg ainus põhjus, mis pani teda hommikuti voodist tõusma.

„Ära muretse,“ ütles ta nüüd. „Winifred Lancaster on imeline. Ta on meie sõbra Lucy vanaema, nii et ta peab olema võrratu.“

See näis Christopheri rahustavat. „Lucy on tore. Ta on mu sõber.“

„Ma tean. Kas pole tore, et ta on meil olemas?“

„Mulle meeldib, kui ta saadab mulle teistest maadest igasugust värki.“

See polnud haruldane asi. Lucy oli elanud rohkem kui kümnel maal sellest ajast peale, kui nad kooliajal koos elasid, ja püüdis alati maailma muuta. Kasuks tuli see, et Lucyl oli vapustav anne keelte peale ja ilmselt rääkis ta praeguseks kaheksat-üheksat keelt.

Kõigepealt oli ta Kesk-Euroopas rahukorpuses, seejärel töötas Põhja-Aafrikas organisatsioonis, mis keskendus tüdrukute haridusvõimaluste parandamisele. Viimased kaks aastat oli ta Tais inglise keelt õpetanud. Kus ta ka parajasti ei reisinud, hoidis ta Abbyga ühendust ja saatis Christopherile sageli kohalikke maiustusi, mänge või oma õpilaste tehtud mänguasju.

Tema elu tundus põnev ja rahulolu pakkuv, ehkki Abby polnud päris kindel, kas ta sõber ikka on nii õnnelik, nagu rääkis.

„Kolmekümne meetri pärast on vasakul teie sihtpunkt.“

GPS-i kehatu hääl hakkas rääkima, nii et nad mõlemad võpatasid. „Kas see? See suur maja?“ küsis Christopher ja ta hääles oli kuulda uut elevust.

Abby neelatas. Puhkemaja oli tohutu, kindlasti kõige suurem siinses majadeplokis – ja ka linna suurim, nii palju kui Abby oli siia sõites näinud. See maja ja suur aed võtsid enda alla majadeplokist tee lõpus peaaegu poole.

„Oh taevake.“

See oli uhke, kõike seda, mida Lucy oli öelnud ja veelgi enam, valgustatud maitsekate maastikuvalgustitega hämaruses, mis andis teed õhtule. Kuidas oli see võimalik, et temal ja Christopheril niimoodi vedas, et nad saavad veeta siin mitu nädalat? Abby oleks tahtnud end näpistada.

„Ma tõesti loodan, et me talle meeldime,“ ütles Christopher.

Abby telefon helises, enne kui ta jõudis sissesõiduteele pöörata. Nähes, et see on Lucy, keeras ta tee kõrvale ja pani auto parkimisrežiimile, et saaks segamatult kõne vastu võtta.

„Kas sul on spioonid mind jälgimas?“ küsis ta, vaid pooleldi nalja tehes, kui sõbra nägu ekraanile ilmus.

„Ei. Ma lihtsalt mõtlesin, kui kaugel sa oled.“

„Enam lähemale ei saa.“ Ta pööras telefonikaamera ringi, nii et Lucy võis näha, mida Abby aknast vaatas – kaunis hele maja, mis säntendas lumes.

„Kas te just praegu jõudsite sinna?“ Lucy kergendus oli ta ilmest näha. „Oh, mul on nii hea meel. Kuidas sõit läks?“

„Peaaegu ilma sündmusteta. Me avastasime, et Härära Jingles pole just erilise rännumees, aga saime hakkama.“

Kass oli oksendanud sõidu esimesel tunnil ja kräununud iga saja viiekümne kilomeetri järel, nõudes peatust. Abbyl polnud midagi selle vastu, sest tundus, et Christopher vajab jalasirutust ja tualetti umbes samal ajal.

„Tere, Lucy,“ hüüdis Christopher tagaistmelt.

Abby suunas telefoni tema poole ja poeg lehvitab innukalt.

„Seal on mu lemmikmees.“

„Meil oli pikk autosõit, aga nüüd ma tahan siit istmelt minema saada.“

„Sa oled kohal, kullake. Ma ei suuda ära oodata, et sa mu vanaemaga kohtuksid. Ma arvan, et teie kaks hakkate teineteist armastama.“

„Hästi.“ Tundus, et see võttis ära Christopheri viimased kui mured ning pois pani kõrvaklapid pähe, et vaadata ülejäänud saadet.

„Suur tänu sulle, et sa seda teed,“ ütles Lucy. „Mul pole lihtsalt sõnu.“

„Tõesti?“ narritas Abby. „Kõigi nende keelte juures, mida sa räägid?“

Lucy vuristas kiiresti sõnu, millest Abby arvas, et need kõik tähendasid *suur tänu*. Tä sai aru, kui kuulis *gracias* ja *merci*, aga rohkem ei midagi.

„Tõsiselt, ma ei suuda sind ära tänada. Ma ei suuda ikka veel uskuda, et sa nõustusid kõik kõrvale heitma, et meie Winniet aidata. Sina hakkad teda ka armastama, ma luban.“

Abby kehitas õlgu. „Ajastus oli õige. Mu viimane päev haiglas oli laupäeval ja me pidime veetma ühe kuu Phoenixis ringi käies, enne kui Austiniisse kolime.“

Viimased kaksümmend neli tundi olid üpris ähmased, alates sellest hetkest, kui Lucy talle ärevalt helistas ja rääkis, et ta armas vanaema oli raskelt kukkunud. Tä oli olnud haiglas murtud käe, väljaväänatud pahkluu ja muljuda saanud ribidega. Talle oli vaja kodust hooldust, et ta saaks oma kodus olla, ja kas Abbyl pole Colorado õdedekoolis mõnda sõpra, kes ehk tööd otsib?

Abby polnud kindel, kas Lucy oli palunud tal tulla või oli ta ise end pakkunud. Aga ta arvas, et sellel pole tähtsust.